УДК 343.16:343.125

Осетрова Є. С.,
кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник
наукової лабораторії з проблем досудового розслідування
Навчально-наукового інституту № 1
Національної академії внутрішніх справ

Грига М. А.,
кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник
наукової лабораторії з проблем досудового розслідування
Навчально-наукового інституту № 1
Національної академії внутрішніх справ

ЩОДО МЕТИ ТА УМОВ ЗАТРИМАННЯ УПОВНОВАЖЕНОЮ СЛУЖБОВОЮ ОСОБОЮ

Анотація. У статті розкрито зміст мети затримання уповноваженою службовою особою. Авторами проаналізовано законодавчі акти, ряд рішень ЄСПЛ і правозастосовну практику та зроблено висновок про те, що мета затримання полягає в запобіганні вчиненню особою правопорушення чи запобіганні втечі особи після вчинення правопорушення, а також позбавленні волі задля з'ясування причетності особи до його вчинення та прийняття рішення про обрання запобіжного заходу. На підставі рішень ЄСПЛ виокремлено умови, за яких затримання вважається законним.

Ключові слова: затримання, уповноважена службова особа, мета затримання, умови затримання.

Постановка проблеми. Затримання особи є одним із найбільш жорстких видів кримінального процесуального примусу, яке обмежує право на свободу та на особисту недоторканність. Право на свободу та недоторканність є основоположним у державі. Кожен має право на захист цього права. Такий захист передбачає, що особа не може бути затримана, окрім вичерпних випадків, чітко встановлених КПК України. Держава наділяє уповноважених службових осіб правом діяти від імені держави, обмежуючи право на свободу та особисту недоторканність, у рамках і в порядку, визначених КПК України. У такий спосіб держава як цілісне та комплексне утворення забезпечує неухильне дотримання принципу публічного права, згідно з яким «органи державної влади зобов'язані діяти лише у спосіб, передбачений законом», а межі дискреційних повноважень органів влади мають бути чітко окреслені межами матеріального та процесуального закону [1, с. 40]. Однак, як показує порівняльний аналіз правозастосовної практики та норм КПК України, мета та умови затримання застосовуються уповноваженими службовими особами не завжди правильно, що відображається на якості досудового розслідування, а також спричиняє неправильне застосування норм ст. 208 КПК України, що може спричинити підстави для визнання доказів недопустимими.

Деякі дискусійні питання, які стосуються затримання уповноваженою службовою особою, ставали предметом дослідження Д.О. Савицького, О.В. Шульги, В.І. Фаринника, Д.В. Мірковця та інших учених. Однак відсутність єдиної правозастосовної практики та неналежна регламентація порядку затримання свідчить про необхідність більш глибокого аналізу цього питання.

З огляду на це метою статті є встановлення мети та умов затримання уповноваженою службовою особою, а також визначення етапів, з яких складається затримання.

Виклад основного матеріалу дослідження. У законодавстві України визначено порядок, мету та підстави обмежень, які може зазнавати особа у разі вчинення злочину, однак визначення поняття «затримання» відсутнє в КПК України. Звернемося до міжнародних документів, нормативно-правових актів і теоретичних напрацювань, які роз'яснюють його зміст.

Право на свободу та особисту недоторканність на міжнародному рівні закріплено в Загальній декларації прав людини та в Конвенції про захист прав людини й основоположних свобод. Згідно зі ст. 9 Загальної декларації прав людини ніхто не може зазнавати безпідставного арешту, затримання або вигнання [2]. У ч. 2 ст. 29 цієї ж Декларації зазначено, що під час здійснення своїх прав і свобод кожна людина повинна зазнавати лише таких обмежень, які встановлені законом, і виключно з метою забезпечення належного визнання та поваги прав і свобод інших осіб, а також забезпечення справедливих вимог моралі, громадського порядку та загального добробуту в демократичному суспільстві [2]. Відповідно до ст. 5 Конвенції про захист прав людини й основоположних свобод кожен має право на свободу та особисту недоторканність. Нікого не може бути позбавлено свободи, крім таких випадків і відповідно до процедури, встановлених законом [3]. У цьому аспекті Конвенція відсилає до норм національного законодавства та встановлює зобов'язання забезпечувати дотримання матеріально-правових і процесуальних норм законодавства, але вона також вимагає, щоб за будь-якого позбавлення свободи забезпечувалася мета ст. 5 Конвенції, зокрема захист осіб від свавілля.

Основна мета ст. 5 Конвенції полягає в запобіганні безпідставного чи необґрунтованого позбавлення волі (Рішення ЄСПЛ «Мак-Кей проти Сполученого Королівства» № 543/03 від 3 жовтня 2006 року § 30). Право на свободу та особисту недоторканність має першочергове значення в демократичному суспільстві (Рішення ЄСПЛ «Медведєв та інші проти Франції» № 3394/03 від 29 березня 2010 року § 76; «Ладент проти Польщі» № 1036/03 від 18 червня 2008 року § 45).

Зазначене право знайшло своє закріплення у ст. 29 Конституції України, де визначено, що ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду й тільки на підставах і в порядку, встановлених законом (частина друга); у разі нагальної потреби запобігти злочинові чи його перепинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом 72 годин має бути перевірена судом (частина третя); про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого (частина шоста). Крім того, у КПК України закріплено гарантію забезпечення права на свободу та особисту недоторканність (ст. 12 КПК України).

Щодо тлумачення терміна затримання, знаходимо його у Зводі принципів захисту всіх осіб, які піддаються затриманню або ув'язненню в будь-якій формі, затвердженому Резолюцією 43/173 Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1988 року, де зазначено, що «затримана особа» означає будь-яку особу, позбавлену особистої свободи не внаслідок засудження за вчинення правопорушення» [4]. Правила ООН, що стосуються захисту неповнолітніх, позбавлених волі, прийняті Резолюцією 45/113 Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1990 року, також містять детермінацію поняття «позбавлення свободи». Під зазначеним терміном мається на увазі будь-яка форма затримання чи тюремного ув'язнення будь-якої особи чи її поміщення в державну чи приватну виправну установу» [5].

У справах «Шторк проти Німеччини» та «Станєв проти Болгарії» Європейський суд із прав людини вказує, що поняття позбавлення волі містить об'єктивний елемент (обмеження у просторі на значний проміжок часу) і суб'єктивний елемент (відсутність згоди цієї особи на таке обмеження) (Рішення ЄСПЛ «Шторк проти Німеччини» № 61603/00 від 16 червня 2005 року § 74; «Станєв проти Болгарії» № 36760/06 від 17 січня 2012 року § 117). До відповідних об'єктивних факторів, які мають братись до уваги, належать такі: можливість залишити зону обмеження, рівень нагляду та контролю за переміщенням особи, ступінь ізоляції та наявність соціальних контактів (Рішення ЄСПЛ «Ґуццарді проти Італії» № 7367/76 від 6 жовтня 1980 року § 95; «H.M. проти Швейцарії» № 39187/98 від 26 травня 2002 року § 45; «H.L. проти Сполученого Королівства» № 45508/99 від 5 січня 2005 року § 91).

У Рішенні Конституційного Суду України від 26 червня 2003 року № 12-рп/2003 затримання визначено як тимчасовий запобіжний кримінально-процесуальний захід, застосування якого обмежує право на свободу й особисту недоторканність індивіда (абз. 5 п. 6 мотивувальної частини) [6].

У теорії кримінального процесу затримання визначають як тимчасовий запобіжний захід, який застосовується з підстав і в порядку, що передбачені КПК України, та входить до системи заходів забезпечення кримінального провадження [7, с. 86]. Згідно з іншим підходом затриманням є самостійний захід кримінального провадження (захід кримінального процесуального примусу), що застосовується під час досудового розслідування кримінального провадження з метою запобігти кримінальному правопорушенню [8, с. 74]. Затримання також розглядається як фізичне захоплення особи та її доставлення до компетентного органу, посадової особи для подальшого прийняття рішення [9, с. 527]. Як бачимо, у теорії кримінального процесу є різні підходи щодо визначення цього поняття.

Для формування повного уявлення про мету затримання проаналізуємо його види. Аналіз КПК України дає можливість виокремити такі види затримання: 1) затримання на підставі ухвали слідчого судді, суду про дозвіл на затримання з метою приводу (ст. ст. 187–191 КПК); 2) законне затримання (ст. 207 КПК); 3) затримання уповноваженою службовою особою (ст. 208 КПК); 4) затримання особи керівником дипломатичного представництва чи консульської установи України (ст. 522 КПК України); 5) затримання особи, яка вчинила кримінальне правопорушення за межами України (ст. 582 КПК). Відповідно до норм Закону України «Про боротьбу з тероризмом» здійснюється превентивне затримання в районі проведення антитерористичної операції осіб, причетних до терористичної діяльності, на строк понад 72 години. Усі названі різновиди затримання розрізняються за суб'єктами їх здійснення, підставами та процесуальним порядком, однак саме поняття затримання не визначено в КПК України.

Щодо мети затримання, то в теорії кримінального процесу немає єдиного підходу щодо її визначення. М.М. Михеєнко, В.Т. Нор та В.П. Шибіко зазначили, що сутність затримання полягає в тому, що особа на короткий строк поміщується до спеціального приміщення (ізолятора тимчасового тримання, гауптвахти для військовослужбовців) й таким способом тимчасово позбавляється волі з метою з'ясування причетності її до кримінального правопорушення та вирішення питання про застосування до затриманого запобіжного заходу [10, с. 162]. На думку А.В. Ольшевського, затримання – це самостійний і превентивний захід процесуального примусу, що застосовується без судового рішення тільки у невідкладних випадках або за потреби забезпечення обрання запобіжного заходу у вигляді взяття під варту, за наявності до того підстав і мотивів щодо вчинення підозрюваним злочину, за який може бути призначено покарання у вигляді позбавлення волі [11, с. 7]. Є.В. Дояр та О.В. Шульга вважають, що мета затримання полягає у з'ясуванні причетності до вчинення злочину, вирішенні питання про застосування до нього запобіжного заходу у вигляді арешту [8, с. 74; 12, с. 265]. А.П. Лупинська переконана, що сутність затримання полягає в короткостроковому позбавленні особи, яка підозрюється у вчиненні злочину, свободи, що через свою нагальність не вимагає для його застосування судового рішення [13, с. 371]. Аналіз теоретичних напрацювань дає змогу дійти висновку, що метою затримання є запобігання вчиненню особою правопорушення чи запобігання втечі особи після вчинення правопорушення, а також позбавлення волі задля з'ясування причетності особи до його вчинення та прийняття рішення про обрання запобіжного заходу.

Порядок затримання у разі, якщо обґрунтовано вважається необхідним запобігти вчиненню особою правопорушення чи запобігти втечі особи після вчинення правопорушення, регламентується ст. 208 КПК України. Воно здійснюється без ухвали слідчого судді, суду уповноваженою службовою особою. Ознаками такого затримання є короткочасний і невідкладний характер; особа, щодо якої застосовується затримання, не має жодного процесуального статусу у кримінальному провадженні, однак наявні підстави, передбачені ч. 1 ст. 208 КПК України; метою такого затримання є створення умов, спрямованих на з'ясування причетності до вчинення злочину; може бути здійснене до внесення відомостей про кримінальне провадження до Єдиного реєстру судових рішень; до особи надалі буде застосовуватись запобіжний захід у вигляді взяття під варту. Таке затримання може бути здійснене на початковому етапі досудового розслідування, якщо з моменту вчинення злочину й до моменту фактичного затримання минуло декілька годин [14, с. 194].

З аналізу рішень ЄСПЛ у справах «Швабе та М.Г. проти Німеччини» (№ 8577/08 від 1 грудня 2011 року), «Джесіус проти Литви» (від 31 липня 2000 року), «Ердагоз проти Туреччини» (№ 27473/02 від 6 березня 2007 року), «Броуган та інші проти Сполученого Королівства» (№ 11209/84; № 11234/84; № 11266/84; № 11386/85 від 30 травня 1989 року), «Лабіта проти Італії» (№ 26772/95 від 6 квітня 2000 року), «О'Гара проти Сполученого Королівства» (№ 37555/97 від 16 жовтня 2001 року) можна виокремити умови, за яких затримання вважається законним:

– якщо воно здійснюється в межах кримінального провадження та за наявності підозри у вчиненні злочину;

– якщо воно здійснюється в порядку, встановленому законом;

– за наявності мети, яка полягає в допровадженні підозрюваного до суду.

Варто також зазначити, що затримання особи не означає, що орган досудового розслідування повинен мати досить доказів для повідомлення про підозру в момент затримання або під час перебування під вартою (Рішення ЄСПЛ «Ердаган проти Туреччини» № 27473/02 від 6 березня 2007 року; «Лабіта проти Італії» № 26772/95 від 6 квітня 2000 року).

Умова щодо законності затримання «в порядку, встановленому законом», вимагає наявності в національному законодавстві «справедливих і належних процедур» та адекватного правового захисту від свавільного позбавлення волі. У Рішенні зі справи «Штукатуров проти Росії» Європейський суд із прав людини вказав, що в контексті положень п. 1 ст. 5 Конвенції «в основі поняття «процедура, встановлена законом» лежить справедлива та належна процедура, а саме те, що рішення про вжиття будь-якого заходу, який позбавляє особу свободи, має прийматись і виконуватись повноважним суб'єктом і не бути свавільним». Тобто тримання під вартою не може вважатись «законним» у розумінні пп. 1 ст. 5 Конвенції, якщо національна процедура не забезпечує достатніх гарантій проти свавілля (Рішення ЄСПЛ «Штукатуров проти Росії» від 27 березня 2008 року № 44009/05).

В інших випадках, навіть за наявності доказів причетності особи до вчинення злочину та встановлення її місцеперебування, правові підстави для її затримання відсутні. Водночас здійснення посадовою особою правоохоронних органів неправомірного затримання неминуче заподіює істотну шкоду інтересам правосуддя, перешкоджає прийняттю законного й об'єктивного рішення з кримінального провадження. Ба більше, подібне протиправне діяння дискредитує конституційну ідею побудови правової держави [15, с. 247]. Така ж позиція відображена також у Рішенні ЄСПЛ «Ель-Масрі проти Колишньої Югославської Республіки Македонія» (№ 39630/09 від 13 грудня 2012 року § 233), згідно з яким необґрунтоване затримання особи суперечить фундаментальним гарантіям, передбаченим у ст. 5 Конвенції. Неправильне застосування норм ст. 208 КПК України є підставою для визнання затримання незаконним відповідно до ст. 206 КПК України. Зазначене підтверджується аналізом правозастосовної практики [16–18]. Аналіз правозастосовної практики свідчить, що після затримання особи можливі такі ситуації:

– розпочато кримінальне провадження, затримана особа залишається під вартою;

– розпочато кримінальне провадження, а затриманого звільнено з вимогою прийти на судове засідання для вирішення питання про обрання запобіжного заходу;

– розпочато кримінальне провадження, затриманий перебуває під вартою, у задоволенні скарги на незаконне затримання в порядку ст. 206 КПК України відмовлено;

– розпочато кримінальне провадження, затриманий звільнений із-під варти, скаргу на незаконне затримання в порядку ст. 206 КПК України задоволено;

– розпочато кримінальне провадження, затриманий перебуває під вартою, скаргу на незаконне затримання в порядку ст. 206 КПК України задоволено, однак обрано запобіжний захід.

У разі потреби затримання особи за відсутності підстав, передбачених ч. 1 ст. 208 КПК України, слідчий, прокурор повинні отримати дозвіл слідчого судді на затримання з метою приводу такої особи в порядку, визначеному § 1 гл. 18 КПК України. При цьому особа повинна перебувати у процесуальному статусі підозрюваного та повинні бути наявні ризики, передбачені ч. 1 ст. 177 КПК України.

Аналіз § 1 гл. 18 КПК України свідчить, що затримання уповноваженою службовою особою складається із двох етапів: фактичного затримання та прийняття процесуального рішення за результатами затримання. Під фактичним затриманням розуміється момент, коли особа силою або через підкорення наказу змушена залишатися поряд із уповноваженою службовою особою чи у приміщенні, визначеному уповноваженою службовою особою, й доставлення особи до органу досудового розслідування. Під час цього етапу затриманий позбавляється свободи пересування, можливості спілкування з іншими людьми, можливості розпоряджатися майном, обмежується його фізична та моральна недоторканність, спричиняються інші численні незручності, пов'язані з побутом, проживанням, медичним обслуговуванням. Примус, що застосовується до особи, зумовлюється необхідністю нагального запобігання злочинові чи його припинення з метою захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорони прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального провадження. При цьому, зважаючи на характер і ступінь примусового впливу, який зазнає особа під час її затримання, допустимість застосування затримання уповноваженою службовою особою визначається тільки тими злочинами, за вчинення яких передбачене покарання у вигляді позбавлення волі. Відповідно, метою затримання буде запобігання спробам вчинення особою вищезазначених дій, якщо фактичні дані, що є в розпорядженні уповноваженої службової особи на момент прийняття рішення про затримання, свідчать про можливість їх вчинення.

Прийняття процесуального рішення за результатами затримання передбачає діяльність слідчого чи прокурора від моменту доставлення особи в орган досудового розслідування до прийняття процесуального рішення зі справи (звільнення особи чи обрання щодо неї запобіжного заходу). Цей етап передбачає таке: встановлення підстав, умов і мотивів затримання; встановлення наявності правового імунітету від затримання; процесуальне оформлення затримання; обшук затриманої особи; повідомлення затриманому підстав затримання та у вчиненні якого злочину він підозрюється, роз'яснення прав і забезпечення можливості їх реалізації; повідомлення про затримання (прокурора; близьких родичів, членів сім'ї чи інших осіб за вибором цієї особи; орган (установу), уповноважений законом на надання безоплатної правової допомоги, та інших); вжиття заходів для забезпечення збереження майна затриманого, зокрема тимчасово вилученого під час затримання; поміщення та утримання затриманого в ізоляторі тимчасового тримання; здійснення процесуального контролю за законністю та обґрунтованістю затримання; звернення до суду з клопотанням про обрання стосовно затриманого запобіжного заходу або звільнення затриманого [19, с. 74].

Висновки. Отже, метою затримання є запобігання вчиненню особою правопорушення чи запобігання втечі особи після вчинення правопорушення, а також позбавлення волі задля

з'ясування причетності особи до його вчинення та прийняття рішення про обрання запобіжного заходу.

До умов, за яких затримання вважається законним, належать такі:

– якщо воно здійснюється в межах кримінального провадження та за наявності підозри у вчиненні злочину;

– якщо воно здійснюється в порядку, встановленому законом;

– за наявності мети, яка полягає в допровадженні підозрюваного до суду.

Затримання уповноваженою службовою особою складається з двох етапів: фактичного затримання та прийняття процесуального рішення за результатами затримання.

Література:

1. Короткевич М.Э., Пушкар П.В. Зміст обов'язку суду забезпечити дотримання права на свободу та особисту недоторканність у світлі Європейського суду з прав людини. Вісник Верховного Суду України. 2015. № 7 (179). С. 40–48.
2. Загальна декларація прав людини ООН. Декларація. Міжнародний документ від 10 грудня 1948 р. URL: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_015.
3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод. Рада Європи. Конвенція. Міжнародний документ від 4 листопада 1950 р. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/ru/995_004.
4. Резолюція 43/173 Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1988 р. «Звід принципів захисту всіх осіб, які піддаються затриманню або ув'язненню в будь-якій формі». 1988. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_206.
5. Резолюція 45/113 Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1990 р. ООН. Резолюція. Міжнародний документ. 1990. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_204.
6. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 56 народних депутатів України про офіційне тлумачення положень ч. ч. 1, 3 ст. 80 Конституції України, ч. 1 ст. 26, ч. 1–3 ст. 27 Закону України «Про статус народного депутата України» та за конституційним поданням Міністерства внутрішніх справ України про офіційне тлумачення положення ч. 3 ст. 80 Конституції України стосовно затримання народного депутата України (справа про гарантії депутатської недоторканності). Конституційний Суд; Рішення від 26 червня 2003 р. № 12-рп/2003. 2003. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v012p710-03.
7. Фаринник В.І. Затримання особи: проблеми кримінальної процесуальної регламентації та шляхи їх вирішення. Вісник кримінального судочинства. № 2. 2015. С. 85–94.
8. Шульга О.В. Затримання уповноваженою службовою особою у кримінальному провадженні: дис. … канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 – «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність». Київ, 2016. 256 с.
9. Солдатський В.В. «Фактичне затримання» як засіб обчислення моменту затримання у кримінальному процесі. Актуальні проблеми держави і права. 2012. Вип. 64. С. 524–531.
10. Михеєнко М.М., Нор В.Т., Шибіко В.П. Кримінальний процес України. Київ, 1999. 534 с.
11. Ольшевский А.В. Задержание подозреваемого как мера уголовно-процессуального принуждения: автореф. дисс. … канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 – «Уголовный процесс, криминалистика и судебная экспертиза; оперативно-розыскная деятельность». Москва, 2006. 25 с.
12. Дояр Є.В. Поняття та види затримання у кримінальному провадженні України, проблеми та перспективи. Науковий вісник Херсонського державного університету. 2015. Вип. 3–2. Т. 3. С. 264–267.
13. Лупинская П.С. Уголовно-процессуальное право Российской Федерации: учебник. 2-е изд. Москва, 2009. 1072 с.
14. Фаринник В.І, Мірковець Д.М. Затримання особи в новому Кримінальному процесуальному кодексі України: окремі питання відповідності міжнародним стандартам і практиці Європейського суду з прав людини. Підприємство, господарство і право. 2017. № 6. С. 192–196.
15. Фаринник В.І. Теоретичні, правові та праксеологічні проблеми застосування заходів забезпечення кримінального провадження в кримінальному процесі України: дис. … докт. наук: спец. 12.00.09 – «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність». Київ, 2018. 565 с.
16. Ухвала Прилуцького міськрайонного суду Чернігівської області 16 травня 2018 р. Прилуки. Провадження № 1-кс/742/541/18. Спр. № 742/1511/18. Єдиний державний реєстр судових рішень. 2018. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/74050272.
17. Ухвала Бериславського районного суду Херсонської області. 25 квітня 2018 р. м. Берислав. Спр. №647/982/18. Провадження № 1-кс/647/186/2018. Єдиний державний реєстр судових рішень. 2018. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/73619750.
18. Ухвала Павлоградського міськрайонного суду Дніпропетровської області 25 квітня 2018 р. Павлоград. Спр. № 185/2722/18. Провадження № 1-кс/185/704/18. Єдиний державний реєстр судових рішень. 2018. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/73639863.
19. Савицький Д.О., Шульга О.В. Затримання уповноваженою службовою особою у кримінальному провадженні: монографія. Київ, 2017.

Осетрова Е. С., Грига М. А. О целях и условиях задержания уполномоченным служебным лицом

Аннотация. В статье раскрыто содержание цели задержания уполномоченным должностным лицом. Авторами проанализированы законодательные акты, ряд решений ЕСПЧ, а также правоприменительная практика и сделан вывод о том, что цель задержания заключается в предотвращении совершения лицом правонарушения или предотвращении побега лица после совершения правонарушения, а также лишении свободы для выяснения причастности лица к его совершению и принятия решения об избрании меры пресечения. Для формирования полного представления о цели задержания проанализированы его виды. На основании решений ЕСПЧ выделены условия, при которых задержание считается законным.

Ключевые слова: задержание, уполномоченное должностное лицо, цель задержания, условия задержания.

Osetrova E., Griga M. The aim and conditions of detention of a person by an authorized service person

Summary. The article describes the content of the purpose of detention by an authorized official. The state grants authorized officials the right to act on behalf of the state, restricting the right to liberty and personal integrity, within the framework and in the manner prescribed by the CPC of Ukraine. The author analyzes legislative acts, a number of decisions of the European Court of Human Rights and law enforcement practice and concluded that the purpose of detention is to prevent a person from committing an offense or prevent a person from fleeing an offense, as well as deprivation of liberty, in order to ascertain the involvement of a person prior to his commission and acceptance decision to choose a preventive measure. To form a complete picture of the purpose of the detention, his views are analyzed. Based on the decisions of the European Court of Human Rights, the conditions under which detention is considered lawful.

Key words: detention, authorized official, purpose of detention, conditions of detention.